

cinske „speciale“, der beskæftiger sig med de sygdomsområder, som den praktiserende læge specielt kommer i berøring med).

De sidste 10 år har nettotilgangen til almen praksis været på i alt 14 praktiserende læger, hvorimod antallet af hospitalslæger er steget meget væsentligt.

Denne stagnerende tilgang samt aldersfordelingen blandt de praktiserende læger, hvor 52 pct. i 1968 var over 50 år, indebærer fare for, at den primære sundhedstjeneste i løbet af en kortere år-række kommer ud for et totalt sammenbrud, medmindre der træffes foranstaltninger til at vende udviklingen.

Som et af midlerne hertil foreslår forslagsstillerne oprettet et institut for almen medicin. Den praktiserende læge behandler i dag ca. 80 pct. af samtlige sygdomstilfælde. Alligevel er såvel den medicinske uddannelse som efteruddannelsen centreret omkring hospitalsafdelinger, hospitalslæger og hospitalspatienter.“

Ved 1. behandling udtalte *undervisningsministeren*, at også han anså det for vigtigt at bevare og styrke tilgangen til almen praksis således som det var tilsigtet med forslaget, men han mente, at dette formål bedre kunne realiseres ved at følge et af Københavns universitet fremsat forslag om at udbygge instituttet for socialmedicin, hvilket synspunkt *Camre* (S) tilsluttede sig. *H. C. Toft* (KF), *Samuelson* (RV) og *Kurt Brauer* (SF) gav også udtryk for deres positive holdning over for forslagets formål.

Af den af udvalget afgivne beretning fremgår, at der nedsættes et sagkyndigt udvalg, hvis betænkning skal forelægges undervisningsudvalget senest d. 15. september 1972.

I beretningen udtales bl. a. følgende:

„Udvalget er enig om, at en væsentlig forudsætning for at stimulere og dermed sikre tilgangen af læger til almen praksis er en reorganisering af faget almen medicin. Udvalget har med undervisningsministeren drøftet denne problematik, og ministeren har erklæret sig enig i, at et første skridt henimod oprettelsen af et institut for almen medicin bør være, at den på finanslovens § 20.6.02 søgte stilling i social medicin (almen praksis) ændres til en stilling i almen medicin med den stillingsbeskrivelse for professorat i almen medicin, som fremgår af skrivelse af 16. marts 1972 fra studienævnet ved Københavns universitet til udvalget. Udvalget er bekendt med, at denne ændring skal tiltrædes af konsistorium og godkendes af lønningsrådet. Udvalget forudsætter, at stillingen derefter opslås til besættelse snarest muligt.

Udvalget har endvidere drøftet det af undervisningsministeren foreslåede sagkyndige udvalg til behandling af spørgsmålet om oprettelse af et eller flere institutter i almen medicin. I overensstemmelse med det bl. a. af sundhedsstyrelsen anførte finder udvalget, at almen medicin bør betragtes som et klinisk fag, der bør placeres som en